

med disse Spørgsmaal, end jeg, ville være berettigede til at mene: Ja, Din Mening om saadanne Sager turde maaste være lidt dunkel. Men der er sagt af et æret Medlem igaar: Vi sidde her for at tage Beslutninger; jo vigtigere Sagen er, desto alvorligere maa vi overveie den, inden vi afskide dertil, thi ellers ville vi kun daarlige kunne forsvare os, naar vi komme til at staa Ansigt til Ansigt med vore Bølgere. Jeg har nu i min Overveielse af disse Sager fulgt den Mand, jeg har nævnt, med al Opmærksomhed baade i hans skriftlige og mundtlige Forklaringer lige indtil hans Død; og jeg er vis paa, at et og andet Medlem her i Salen vil kunne stadfæste mine Ord. Jeg slutter mig til hans Anskuelse, da jeg nu engang tror, at denne Mand i den Slags Spørgsmaal faae ligesaa klart som nogen endnu Levende; thi derom vidner hans Forudsigelser i tidligere Dage. Disse bleve desforre ikke fulgte; vare de blevne det, havde det maaste ikke staaet saa flet til med os, som det nu gjør. Men, naar man har faaet slige alvorlige Bink, og det nu engang er Gns Mening, at en saadan Mand er en saa stor Autoritet, som dette Rige kan opvise, saa kan man vistnok forstaa mit Standpunkt. Jeg skal slutte med at sige, at hvorledes denne Sag end bliver afgjort, enten i Favør af de Herrer eller i Favør af min Opsættelse, — hvilket sidste jeg desværre ikke fuldt ud tør haabe, men jeg haaber det for en Del —, saa haaber jeg i hvert Fald, at man aldrig skal komme til en Befæstning af Kjøbenhavn fra Landjorden. Det gjør mig allerede ondt, at man har fortsat med Bygningen af Kjøbenhavns Søforter. Jeg har i denne Sal fra Sagkyndiges Side hørt saa megen Kritik om de mange Milioner, vi have begravet i vore Søforter, og dette vil jeg anbefale til Enhver, der er kommen her senere, og som maaste ikke har havt Leilighed til at se, paa hvilken Maade denne Sag er behandlet; maasse de da ville faae Dinene op for, at det ikke er saa lysteligt, som Regjeringen fremstiller det. Af disse Grunde er det selvfølgelig, at naar Sagen kommer paa det Punkt, hvor vor Stemmeginning har Vægt — thi jeg stemmer for Sagens Overgang til anden Behandling og for dens Prøvelse i et Udvalg — naar vi skulle sige vort sidste Ord, er jeg allerede nu fatter paa ikke at gaa ind paa, hvad der her er foreslaaet, hverken med eller uden Indkomstskat. Bestemmer man sig for en saadan Stat, saa føler jeg mig imidlertid bundet til, hvad jeg engang er gaaet ind paa, og det skal jeg ikke vige tilbage for, trods de alvorlige Indsigelser, der ville blive gjorte, og som ere gjorte imod mig indtil Dato; thi de Løfter, man engang har gjort, skal man ikke vige tilbage for. Men den høie Regjering har gjort mig det let at gjøre Overgangen; thi et Forslag som dette kan det med den Opsættelse, jeg har af disse Spørgsmaal, aldrig falde mig ind at støtte med eller uden Indkomstskat.

Frederiksen: Kun et Par Bemærkninger om et enkelt Punkt. Jeg er i denne Sag væsentlig enig med det ærede Medlem for Rolding (Berg), men, jeg tilstaa, ikke i den praktiske Fremgangsmaade, han i dette Dieblit tilraadede det høie Thing. Saavidt jeg opfattede det ærede Medlem, mente han, at man skulde undersøge det, som her er forlangt, man skulde maasse bevilge Noget, samtidig med at man fik en Formue- og Indkomstskat og en Loldreform slaaet fast. Jeg tror ikke, at denne Fremgangsmaade er ganske praktisk for Sagen. Behøver jeg at minde det ærede Medlem om de uhyre Vanskeligheder, der altid ere forbundne med at sætte de to finansielle Duffer, han fremhævede, igjennem. De ærede Medlemmer kende jo overmaade godt min Mening om Formue- og Indkomstskat. Den behøver jeg ikke at minde om, men hvilken Modstand er det ikke mod denne Stat, og selv om man nu vil have den, hvor overordentlig vanskeligt er det da ikke at blive enig om, hvorledes den skal være. De ærede Herrer derhenne tale temmelig høit og forstyrre mig.

Formanden. Maa jeg bede ærede Medlemmer om ikke at forstyrre Taleren.

Frederiksen: Jeg skal indrømme de Herrer, der advare mod at sætte disse Sager i Forbindelse med hinanden, at der derved nødvendigvis vil opstaa store Vanskeligheder ved at faae Folk enige om denne Stat. Og det Samme gjælder Loldreformen. Hvormeget Arbeide, hvormange Anstrengelser og Forhandlinger har det ikke kostet, før vi kom saavidt, som vi vare issjor. Hvor stærke Interesser er der ikke mod at faae Loldreformen igjennem. Nye Fabrikker bygges og Interesserne blive stærkere hver Dag. Omvendt, jo videre Tiden gaar, desto større Fordringer er man berettiget til at stille til en Loldreform. Andre Lænde staa ikke stille og vi heller ikke. Det bliver mere og mere nødvendigt at gjøre visse Strid fuldt ud. Vi maa nu kræve mere, end vi krævede for nogle Aar tilbage. Naar man ser hen til alt dette, kan jeg ikke se Andet, end at det er meget vanskeligt og misligt, om vi vilde stille saadanne Forslag op i dette Dieblit sammen med Befæstningsagen. Det er ikke muligt at komme til noget Resultat, medmindre man har Regjeringen med sig. Naar Regjeringen stiller sig uwillig eller blot mindre villig til disse Sager, ser jeg næsten ingen Udvei til at komme igjennem, og den nuværende Regjering har jo erklæret bestemt, at den ikke vil have Noget af alt dette. Naar dertil kommer, at man maa anerkende, at flere af disse Punkter ere i høi Grad tvivlsomme — om Aggersøfund, om fast eller flydende Fort ved Kjøbenhavn og om meget Mere ere de Verde, jo i høi Grad uenige — og naar jeg ser hen til den Stilling, man vil have, naar man kommer til stærkere Sammenstød med Regjeringen, Valgkampe og den